

Милчо и Борянка.

(Гледай началната картинка).

Ќзи двѣ мили дѣчица сѣ братче и сестрица. Живѣятъ въ голѣмъ градъ и рѣдко имъ се е случвало да видятъ гора, поле, открито небе. Въ града е прашно и задушливо.

Майско врѣме е настанало. Ясно слѣнце благо грѣй. Птички сладко пѣятъ. Лекъ, хладенъ вѣтрецъ едва поклаща трѣва и шума и ги кара игриво да потрепватъ. Овчаръ свирѣ по баири, а хубави агънца подскачатъ и блѣятъ.

Наврѣдъ е весело.

Ала най-весело е въ лозята и въ близкитѣ ливади.

Черешитѣ сѣ узрѣли. На тѣхъ сѣ се покачили и стари и млади. Моми бератъ въ кошнички алени черешѣ и пѣятъ, та гласътъ имъ се носи изъ всички лозя... А малки момиченца и момченца само гѣлтатъ шекерно-сладкитѣ „червенушки“ и „бѣлушки“ и се смѣятъ между клонитѣ на кичеститѣ черешѣ.

Милчо и Борянка се добрѣ назобаха отъ тѣхната родлива черепа. Напѣлниха кошничкитѣ си и се запѣтиха къмъ града.

Ето долу край рѣката сѣ ливадитѣ. Каква буйна зелена трѣва! А помежду нея кол-